



**Ed Harris.** Actor

“Estic enfadat, avergonyit, per tenir Trump de president”

**Vuit mesos d'afectació a la C-16 per fer el quart cinturó**

Les obres afecten un tram provisional



# EL PUNT AVUI+

1,50€

DISSABTE • 13 d'octubre del 2018. Any XLIII. Núm. 14788 - AVUI / Any XL. Núm. 13658 - EL PUNT

VOL VIURE EN  
#CATALUNYALLIBERTAT

## De cap per avall

**MONARQUIA** • La reprovació del rei per part del Parlament coincideix amb el moment de menys credibilitat de la monarquia pels molts escàndols

**MANIOBRA** • Sánchez, xiulat en la desfilada del 12-O, busca el suport del TC per desactivar la declaració a favor d'abolir la institució



NACIONAL

P14



Un client és atès en una parada d'un mercat municipal, ahir al matí ■ ACN

## Hispanitat: res a celebrar

Desenes d'empreses i ajuntaments treballen amb normalitat

Europa-Món

P19

### Degollen tres refugiades a Grècia

Un pagès les va trobar al costat d'un riu, al tram fronterer amb Turquia

Nacional

P13

### L'unionisme exhibeix un discret múscul pel 12-O

L'acte a Barcelona per la unitat de l'Estat aplega unes 65.000 persones

168850-11470708

**BiG**

api

SERVEIS IMMOBILIARIS

C/ Montserrat, 41 · 08302 Mataró

Tel. 93 741 00 44

www.bigimmobles.com



# Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

## HERMES COMUNICACIONS SA

**President:** Joaquim Vidal i Perpinyà.  
**Consell d'Administració:** Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.  
**Consell de lectors:** Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a [conselldelectors@elpuntavui.cat](mailto:conselldelectors@elpuntavui.cat). Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

**Direcció Executiva:** Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

## Keep calm

Salvador Cot

## Maia és una abella



**A** mesura que s'acostava el referèndum d'Escòcia, a Londres s'anaven veient més banderes escoceses als balcons.

Eren londinencs que estaven per l'espai britànic, per mantenir unit el que volien que continués essent el Regne Unit. En tot aquest temps, l'unionisme ressaltava el component escocès de la identitat britànica, no pas el grau d'assimilació dels escocesos per part d'Anglaterra. És just la reacció contrària a la d'Espanya. A Madrid –i a l'Espanya espanyola, en general– els balcons es van omplir de banderes, però ni una era una senyera. Des de sempre, tant el discurs oficial com el popular han coincidit a destacar el component castellà de Catalunya i les moltes persones que s'identifiquen amb aquesta llengua i aquesta cultura, de manera excloent. Allà no se li acudeix a ningú reivindicar la llengua catalana com a part de la seva identitat, ni parlar amb respecte o interès dels castells, la Patum o la ratafia. Catalunya és Espanya

Els van conquerir, esclavitzar i aculturalitzar. I això és el que commemoren amb el que pertoca: una desfilada militar

i Espanya és espanyola. Punt.

Aquesta perspectiva colonial encara es posa més en evidència cada 12 d'octubre. En van dir Dia de la Raça (la seva), *Descubrimiento* (com es pot descobrir un lloc que està ple de gent?) i, finalment, Hispanitat. És igual, tot vol dir el mateix. A cap espanyol no se li passa pel cap la idea britànica de l'addició identitària i cultural, ni ningú no creu que la llengua quítxua o la fascinant cultura maia formin part de la identitat espanyola. Ells van conquerir, esclavitzar i aculturalitzar. I això és el que commemoren amb el que pertoca: una desfilada militar. Maia?, maia és una abella.

Visc i treballo en una cruïlla barcelonina per on acaben passant tots els manifestants d'aquest país mobilitzat. I he vist molts unionistes, bandera en mà, cantant el *Que viva España* o l'himne de la Legió. Ahir se suposa que commemoraven, ahora, la seva inclinació americana i catalana. Doncs no es va sentir ni *El cóndor pasa* ni la *Santa Espina*. Ves que no sigui colonialisme *pied-noir*.



## La vinyeta

Fer



## Vuits i nous

Manuel Cuyàs

## El plor de la quiosquera

**L**a quiosquera plora. De què plora la quiosquera? Els diaris que aquest matí despatxa expliquen a portada que la unitat dels partits independentistes al Parlament ha resultat trencada i que els de l'oposició, per aquest motiu, guanyen votacions lesives per al seu ideal. Però no plora tant per això com pels orígens d'això: "Ens van enganyar, no hi havia res preparat." Quan dic que plora vull dir que la veu se li ennuega i que hi ha llàgrimes acreditades que li venen als ulls. Es va passar tota la nit del primer d'octubre vetllant i protegint les urnes del col·legi electoral que s'havia instal·lat molt a prop d'on té el quiosc. Jo m'hi vaig fer present a les cinc del matí. La vaig veure asseguda dins, darrere els vidres de la porta, amb altra gent valerosa. Em va recordar el posat pacient i endormiscat de les castanyeres passat el frenesí i les urgències de Tots Sants. Plovia, feia fred. Una castanyera de debò munta parada prop del seu quiosc cada tardor. Van venir els moscos. Van entrar al col·legi i van prendre nota. Ella, impertèrrita. Cap a les set els camions van descarregar els

“Els diaris que ven publiquen la desunió dels independentistes

diaris. Bé, camions: una sola camioneta. Els camions eren abans. No vaig veure si la quiosquera va anar a fer-se càrrec dels paquets o aquell dia els va confiar a una col·laboradora. A les nou, la cua de votants feia quatre i cinc giragonses per la plaça. Em vaig distreure, i per haver volgut prendre un cafè i comprar el diari, em vaig trobar que, havent arribat tan aviat, era l'últim de la fila. Em va vendre el diari la quiosquera, que ja havia ocupat la seva posició. Des d'allí va rebre les notícies de les càrregues policials en altres pobles, alguns de molt a prop. Va veure com, a conseqüència de l'alar-

ma, la cua no disminuïa sinó que es multiplicava. Jo tenia davant un matrimoni que es va esperar quatre hores per poder votar que no.

Van venir els efectes d'aquell dia: les dues declaracions frustrades d'independència, les detencions, els empresonaments. Tot ho van publicar els diaris. La quiosquera va ampliar el negoci: va vendre llaços grocs, urnes en miniatura, samarretes. Ella mateixa es va posar al pit un llaç groc, que encara avui porta. "Alguns clients m'ho censuren, perquè en tinc de totes les ideologies, però tant me fa."

Es diu Assumpta. Ja n'he parlat altres vegades. Té el quiosc entre l'estació del tren i l'autocar que també cobreix la distància amb Barcelona. Fa anys em va explicar que des que als transports es regalen diaris les vendes li havien baixat molt. "Fins i tot els bars, que abans eren clients meus, van a l'autocar o al tren a proveir-se." De vegades, quan obre la parada, s'ha trobat gent que ha desfet els paquets i s'emporta els diaris. "Ah, però que no són gratis?" Ho explica amb disgust i indignació, però sense plorar.



EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA  
http://www.elpuntavui.cat  
972 18 64 00  
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Anna Serrano i Carles Sabaté (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neorològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Montse Oliva (delegada a Madrid), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau i David Brugué (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama. Distribució: Concepció Casals.



Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/8i9jw4>



## A la tres

Xevi Xirgo / [xxirgo@elpuntavui.cat](mailto:xxirgo@elpuntavui.cat)

# La puta i la Ramoneta

Vaig tenir l'oportunitat, durant uns quants anys (i ara no ho fem perquè ell no vol), d'entrevistar cada mes d'agost el president Jordi Pujol, a qui aquest país em sembla que mai no li reconeixerà prou el que (malgrat tot) va fer durant els seus anys de govern. L'agost del 2011, Pujol reflexionava a El Punt Avui sobre què havia canviat després de la sentència de l'Estatut. Deia Pujol: "El peix al cove com a estratègia bàsica crec que s'ha acabat", i hi afegia: "Catalunya ja no pot fiar, ara s'hauria de pagar per endavant." Un any després -aquest cop en una entrevista al desaparegut setmanari *Presència*-, Pujol em va servir el millor titular (era tan bo que durant setmanes el *Polònia* se l'apropriaria sense citar-ne l'origen -ves quina novetat, que no som l'*Ara!*-). Deia Pujol en aquella ocasió: "S'ha acabat fer la puta i la Ramoneta; el govern ha de ser valent i la societat

“Peix al cove? O referèndum o referèndum? Serà interessant veure què fa el PDeCAT a Madrid

també.” Era l'agost del 2012. Vindrien manifestacions multitudinàries, no-uenes, l'1-O, les detencions, els exilis i ara els ultimàtums. No sé ara què pensa Jordi Pujol del congost on ens trobem ("no serà fàcil, però Catalunya pot arribar a ser independent", deia aleshores), però tot això del peix al cove i de la puta i la Ramoneta m'ha vingut al cap (i és que un ja té una edat) en veure i

sentir la pressió que reben aquests dies a Madrid ERC i JxCat (bé, el PDeCAT, que ve a ser la versió *light* de JxCat) en relació amb els pressupostos de la Generalitat. El president Sánchez i el republicà (qui ho diria) Pablo Iglesias han pactat els pressupostos de l'any vinent i, ai las, ara resulta que necessiten els vots dels diputats d'ERC i del PDeCAT per tirar-los endavant. La ministra Montero deia dijous que Catalunya podria deixar d'ingressar gairebé 2.200 milions d'euros si no s'aproven els nous pressupostos; uns pressupostos que, a més, va dir, serviran per pujar les pensions. "No s'entendria que a Catalunya renunciessin a 2.000 milions que podrien destinar a la salut dels catalans i a d'altres necessitats", sentenciava. Xantatge emocional? Serà interessant, veure què farà el PDeCAT a Madrid. Què triomfarà? El peix al cove? La puta i la Ramoneta? O el referèndum o referèndum? Ja ho veurem.

## EDITORIAL

# La corona espanyola no aixeca el cap

Si l'abdicació del rei Joan Carles I en el seu fill va ser una operació per salvaguardar del desprestigi la corona, es pot afirmar que ha estat absolutament fallida. Ben al contrari, sota la direcció de Felip VI la monarquia espanyola se situa entre les cases reials d'Europa pitjor valorades. L'epicentre d'aquesta desafecció s'ha situat a Catalunya després de l'infame discurs del 3-O, en què Felip VI avalava la brutalitat policial de l'1-O, i el sondeig del CEO, que dona una valoració dels catalans respecte al monarca d'1,8 sobre 10. Felip VI ha dinamitat la seva relació amb la majoria dels catalans i les seves institucions, com mostra la reprovació contra el rei aprovada dijous per la majoria del Parlament i la demanda de l'abolició de la monarquia a la cambra catalana. Probablement els febles fonaments democràtics que demostra l'Estat espanyol és el que encara apuntala la corona. Només això pot explicar la irada i amenaçadora resposta del govern espanyol socialista contra la resolució.

El problema de Felip VI no és, però, només Catalunya. La corrupció de la seva família, amb el cas Nóos que implica la infanta Cristina i Iñaki Urdangarin, les sospites sobre comissions irregulars i l'ús de paradisos fiscals del seu pare, o els públics enfrontaments entre la reina emèrita, Sofia, i l'actual reina, Leticia, són alguns dels elements que no li han permès esborrar l'exigència republicana de l'agenda pública. La pèrdua de suports és constant i els que manté estan cada cop més concentrats en uns poderosos, però limitats, cercles polítics, econòmics i mediàtics. I cal esperar que la pervivència d'un sistema opac que posa La Zarzuela en el punt de mira de les sospites permanents de corrupció acabi sent insostenible per al conjunt de l'Estat.



## De reüll

Maria Palau

# No es creguin res

Més val desconfiar sempre de tot el que agafa dimensió mediàtica en el món de l'art. No acostuma a haver-hi ni un pam de net. Fa una pudor estranya, l'última gamberrada de Banksy en una subhasta a Londres divendres passat. L'artista anònim, que sempre s'ha erigit en la bèstia negra del poder, va programar l'autodestrucció d'una obra seva just després que fos adjudicada per 1,2 milions d'euros. En pocs segons, la peça, que duia amagada una trituradora, va quedar pràcticament feta miques.

El gest iconoclasta de Banksy encara encarirà més la seva obra

Bonica performance que ha donat la volta al món. Teòricament, Banksy ha denunciat amb aquesta acció la dictadura del mercat de l'art. Sona bé, però a l'hora de la veritat ens trobem amb una obra que, després del xou, encara serà més disputada econòmicament. El grafiter de Bristol, la identitat del

qual no s'acaba d'aclarir, és prou llest per saber-ho. Això si no és que a més estava conxorxat amb la casa de subhastes. Més transparent hauria estat un gest iconoclasta que hagués afectat realment la imatge d'aquests espais de comercialització de l'art, en els quals l'especulació és el patró de conducta. No ja només perquè fixen cotitzacions desmesurades a l'obra d'una minoritària elit d'artistes, sinó perquè al mateix temps no tenen cap mena de mania a destrossar les carreres del gros de creadors, vius i morts, oferint-los a preu de saldo.

## Les cares de la notícia



ACTOR

Ed Harris

### Distinció merescuda

La 51a edició del Festival Internacional de Cinema de Sitges va fer entrega ahir del gran premi honorífic a l'actor nord-americà Ed Harris, amb una dilatada trajectòria en el món del setè art. Harris ha visitat el certamen amb motiu del vintè aniversari d'*El show de Truman*.



PRESIDENT DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Roger Torrent

### Posar les coses a lloc

El Parlament de Catalunya ha donat llum verd a la comissió per als drets civils, que estudiarà les vulneracions que en aquest camp hi ha hagut al país en els últims anys. Des que el procés es va iniciar, alguns dels drets bàsics han estat continuament trepitjats.



PRESIDENT DE L'ESTAT ESPANYOL

Pedro Sánchez

### Fer el ridícul pel rei

L'Estat ha amenaçat amb els jutjats per anul·lar la declaració del Parlament de Catalunya que demana l'abolició de la monarquia. Segur que alguna cosa s'empesquen, però a priori anul·lar una simple declaració que no té efectes legals és complicat, com els de Sánchez mateix admeten.



## Tal dia com avui fa...



**1 any** No afluixen  
L'unionisme respon a les peticions del govern català amb una fervor inèdita per la bandera espanyola en la festa del 12 d'octubre.

**10 anys** Marxes contràries  
La marxa feixista convocada a Tarragona té lloc amb una participació mínima, mentre que una manifestació de signe contrari convoca 400 persones.

**20 anys** Causa de l'incendi  
El gran incendi que va afectar aquest estiu la Catalunya Central es va originar a causa d'un curtcircuit en una línia d'alta tensió.

## Full de ruta

Toni Brosa

## Tan difícil és?



# Tribuna

Jordi Solà. Escriptor

# Octubre



Un any després de l'històric xoc de trens, ha quedat prou clar quines són les debilitats i les fortaleces de cadascú. L'unionisme, amb tota la força d'un Estat fill del franquisme, el seguidisme majoritari d'una població amb escassa cultura democràtica i el silenci còmplice de l'Europa oficial continua envestint sense dubtar. I l'independentisme està tan ocupat amb l'autocrítica i les seves discrepàncies, que no està sent capaç, no ja de traçar un rumb compartit, sinó ni tan sols de conservar la majoria parlamentària que els van atorgar els catalans en les eleccions del 21 de desembre passat.

No hauria de ser tan difícil traslladar a l'escenari polític els mateixos principis i criteris que porten molts centenars de milers de votants de diferents partits a manifestar-se braç a braç reivindicant exactament les mateixes coses. No dic que la política institucional catalana sigui senzilla, ni còmoda, en aquests temps, no. Però sí dic que dels

No hauria de ser tan difícil unir esforços per combatre els punts febles de l'unionisme

polítics i dels representants escollits pels ciutadans s'espera que siguin capaços almenys de reflectir allò que els ha portat a on són.

El ministre Borrell necessita vetar el president Torra en un acte internacional a Barcelona i censurar allà on pugui el missatge sobiranista; la ministra Cellaà necessita restar gravetat a la brutalitat policial de l'1-O que va veure tot el món; la vicepresidenta Calvo necessita negar que a Escòcia hi va haver un referèndum pactat amb el Regne Unit; la Guàrdia Civil i el jutge Llarena necessiten mentir o inventar per poder empresonar els líders independentistes; el govern espanyol necessita pagar per defensar el jutge qüestionat a Europa i per un reportatge amable, o encobrir l'atac institucional espanyol a l'economia de Catalunya, o amenaçar un Parlament per haver reprovat el rei. Necessiten tot això i més per blanquejar Espanya com a Estat democràtic i de dret.

No hauria de ser tan difícil unir esforços per combatre els punts febles de l'unionisme, o per convèncer amb principis i formes de govern republicanes o per guanyar a Barcelona, o per no regalar victòries a l'adversari...

Començo a escriure aquestes línies sota l'influx de la perplexitat. Un estat anímic arran dels darrers fets esdevinguts en el Parlament de Catalunya. Noti el lector que no estic perplex, sinó que el motiu d'aital influx m'abriga com si la qualitat d'aquesta condició es pogués distingir bé de l'individu afectat. Qüestió de disciplina, saber mantenir a ratlla l'adjectiu de la manera, i limitar-ne els efectes sobre l'objecte a meditar. Cal molta sang freda per tal de no deixar-se arrossegar per les pulsions d'una realitat massa escàpola, i evitar fixar cap opinió a ultrança.

**PERQUÈ QUAN EL DUBTE IMPERA** i aquest és creatiu, tal vegada cal una distància anímica i contemplar en perspectiva el nostre singular moment històric. Un moment –això sí que ho tinc clar– que excel·leix en molt les picabaralles de carrer; i els parers i punts de vista com qui jutja sense emmarcar en la raó el context que ens condiciona. Hi ha quelcom més gran i superior que se'ns escapa: la història ens esclafa, i és tan gran la seva ombra que ens enfosqueix la perspicàcia. En línies gene-

rals, no sembla haver-hi pas ningú que vulgui adonar-se'n. Ningú que vulgui marcar un horitzó clar a fi de transcendir el càlcul generat per aquella immediatesa malaltissa que és l'anecdota quotidiana. Sempre he cregut –el verb “creure” és fonamental en aquesta màxima– que tot es limita a la voluntat de poder. Per contra, la preocupació en els mitjans materials –o en la “base a eixamplar”– són meres excuses per eludir el rerefons i ocultar-nos la veritat. En aquest sentit, la meua idea de poder expressa la “possibilitat” d'anar més lluny d'unes barreres mentals que ens imposen des de l'exterior. Un poder

“Cal molta sang freda per tal de no deixar-se arrossegar per les pulsions d'una realitat massa escàpola

que ha de ser l'expressió clara d'un “voler ser” comunitari. L'albir, en tot aquest assumpte, hi juga un rol indispensable.

**HO VAIG DIR EN EL RECITAL** de poesia organitzat el setembre propassat a Berga, en suport a la República: “no podem oblidarnos d'alliberar el país”. Resulta essencial l'exercici de memòria. L'oblit és la mort. Les nostres intencions en el darrer octubre eren unes altres. Entre poder i voler hi ha una estreta senda que connecta determinació i causa. En el seu magnífic *Iconòstasi*, el poeta saforenc Josep Maria Balbastre apunta en aquesta direcció en uns versos de gran calat: “T'hi jugaràs tot l'alè / et miraré venir, el pas desafiant / el teu cos vinclant-se / la meua mirada no vacil·larà / serà un perfum claríssim.” Desafiar la por, i reafirmar les conviccions. Renovar-les. Mantenir la fe com una força que commou el col·lectiu. Si cal des de la perplexitat i el dubte. Però que aquest estat no rompi el mètode. Els obstacles i el dolor són un veritable reptat a la nostra solidaritat. Ens hem de posar a prova. Mirar enrere un darrer cop per no tornar mai més a un temps pretèrit.

## El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a [bustia-catalunya@elpuntavui.cat](mailto:bustia-catalunya@elpuntavui.cat)

### Agraïment

■ Vull aprofitar aquesta secció del diari per fer arribar el meu agraïment a totes les persones que van atendre la meua dona el dia 24 de setembre passat, a la carretera N-260, punt quilomètric 11,4, al terme municipal de Colera, després de ser investida per darrere per un automòbil, quan es canviava d'ulleres al voral de la dita carretera, poc després de sortir del túnel (cal afegir que era l'última etapa d'un viatge de sis dies amb bicicleta).

Quan vaig tornar enrere, estranyat que no em seguís, l'estaven atenent les persones (una jove metgessa, entre d'altres) dels cotxes que s'hi havien aturat. De seguida va arribar l'ambulància de Portbou, els Bombers de Llança i els Mossos d'Esquadra (els de l'atestat venien de la Jonquera).

He d'agrair als bombers que s'emportessin les bicicletes, així com al personal de l'ambu-

lència que hi carregués les sis alforges que dúiem a les bicicletes i, evidentment, la rapidesa a dur-nos a l'hospital. Val a dir que l'Hospital de Figueres, malgrat les retallades causades pel PP i els seus impresentables acòlits a la sanitat catalana, va atendre la meua dona d'allò més bé.

Tot el personal sanitari, sense excepció, durant els vuit dies d'estada: urgències, UCI i planta. Seria injust que em descurés d'esmentar el tracte cordial i familiar rebut a l'hotel Travé. Tenir un lloc on passar la nit després de la llarga jornada hospitalària no es paga amb diners.

Gràcies també als xicots de l'ambulància que ens van dur els 150 km fins a casa, sense temps de dinar ni descansar, ja que, només deixar-nos, se'n tornaven a Figueres per atendre un altre servei de llarga distància.

**JOAN CAMPAMÀ COMPTE**  
Sant Vicenç de Castellet (Bages)

### Tinc por

■ Avui he sabut que el doctor Vela ha estat absolt, ja que el tribunal considera que el seu cas ha prescrit. Tinc molta por. Si el fet de robar nadons no estava el cor dels jutges, estem realment desemparats. Em fa pànic pensar què seran capaços de jutjar. Aquest crim mai pot prescriure.

**M. REYES VALENTÍ PASCUAL**  
Barcelona

### Trencant plats

■ Realment els polítics no estan a l'altura del nostre poble. Tan mal dades com van en la nostra relació amb Espanya, amb els nostres presos polítics, amb els exiliats, amb tota la repressió que estem patint..., que al Parlament de Catalunya haguem perdut la majoria independentista és per plorar, per cridar, en definitiva per indignar-nos enormement. Quina vergonya tots

aquests partits que sembla que ens prenguin el pèl. No entenc que ERC voti amb els socialistes, grans defensors del 155. Defensors del rei. Em pregunto si no ens estan manipulant a tots. Mentrestant els unionistes, fregant-se les mans, el Llarena encantat de la vida. Encara haurem de donar la raó a l'Aznar quan diu que no cal fer gaire cosa amb els independentistes perquè sempre acaben barallats. Tot això que estan fent els partits independentistes, després de com ens van apallissat l'1-O, després de presons, exili, inhabilitacions..., tot això per acabar així? És a dir, parlant d'una manera planera, fan una arrencada de cavall i una parada de ruc. No hem arribat fins aquí perquè els nostres representants s'acovardeixin així. Amb l'enemic, junts i plantant cara. La llibertat sense creure-se-la no val res!

**ROSAMARIA CENDRÓS**  
Barcelona



## La frase del dia



“Els socis de Sánchez han reprovat el cap d'estat perquè saben que fent això ataquen 47 milions d'espanyols”

Inés Arrimadas, LÍDER DE CIUTADANS A CATALUNYA



## Tribuna

Joaquim Coello. Enginyer

# Reflexió i reacció

**A** finals d'octubre de fa un any, les opcions per al govern de la Generalitat, després del referèndum de l'1 d'octubre i de l'aprovació al Parlament, amb reticències legals, de les lleis de desconnexió, eren dues: convocar eleccions o proclamar la independència. La primera no tenia risc de conflicte amb l'Estat i podia portar, des la visió de l'interès directe de l'independentisme, a una victòria electoral i, per tant, a l'increment del seu suport polític. La segona era apostar per una alternativa impossible, no hi havia base ni jurídica, ni econòmica ni social, per sustentar la declaració d'independència, i implicava posar en risc les institucions, el Parlament de Catalunya i la Generalitat, que el govern central podia suspendre amb estricta aplicació de la Constitució. Podia ser considerat políticament injust, però era legal. La declaració de la independència de Catalunya va ser seguida d'una suspensió d'aquesta declarada per la mateixa Generalitat; no es podia fer altra cosa.

**LES CONSEQÜÈNCIES** del fet van conduir a la suspensió de l'autonomia. El que va passar no era conseqüència de córrer un risc, era sotmetre's a una certesa. L'independentisme va actuar amb una reacció irreflexiva... que possiblement va satisfer una voluntat d'afirmació, però va produir conseqüències negatives per a tots els ciutadans de Catalunya.

**EN SITUACIONS D'EBULLICIÓ** política com les presents, aquestes circumstàncies són habituals; més encara, són clàssiques. Es produeix un trencament entre els que ho volen tot ràpidament i els que volen modular els objectius en funció de l'entorn, les circumstàncies i les possibilitats. En la visió dels primers, demostrar el que es vol i mostrar intransigència en allò que es considera irrenunciable arrossega l'entorn, la seva tesi guanya força i acabarà imposant-se. Pels segons, seguir

la via de la progressivitat és el bon camí, el risc de la via confrontacional no està justificada... A Irlanda aquest desacord va portar a la guerra civil el 1922. Collins, heroi de la independència i negociador amb el Regne Unit en nom del Sinn Féin, en va ser víctima malgrat la seva voluntat d'evitar-la... L'opció elegida ha portat al fet que molts polítics hagin estat empresonats, a la suspensió de l'autonomia i a una radicalització entre unionistes i independentistes.

**ANALITZATS ARA** els avantatges i inconvenients, sempre és més fàcil fer-ho amb la perspectiva del temps; pocs mantindran que l'opció triada va ser la més favorable. L'opció de la progressivitat hauria evitat polítics empresonats, la suspensió per mesos de l'autonomia i reduït la radicalització entre uns i altres. És inútil especular ara sobre el que podia ser i no va ser, però cal utilitzar l'experiència i la reflexió quan sigui necessari optar de nou.

“Hi ha una línia vermella que l'independentisme no pot passar: la violència i el desordre... La reacció ha de ser sempre reflexiva i moderada”

**EL PRESIDENT TORRA** ha declarat que en cas de condemna en els judicis als polítics acusats de rebel·lió i sedició, no ho acceptarà i portarà al Parlament la resposta política que caldria plantejar. L'alta probabilitat que la sentència condemnatòria es materialitzi portarà una situació paral·lela a la patida fa un any. Hi haurà dues opcions: enfrontar-se amb l'Estat obertament fins a l'extrem de desobeir, o resistir i portar el cas a instàncies judicials superiors a Europa per revocar la sentència. La primera portarà a una reacció de l'Estat de conseqüències previsibles, anul·lació de l'autonomia, acusació de rebel·lió als polítics que liderin la desobediència... La segona, a la resistència explícita dintre de la llei.

**L'INDEPENDENTISME** té força i base social, però no pot posar en risc les institucions de Catalunya ni portar l'acció política a un cul-de-sac sense sortida. No té cap avantatge ni per a la seva tesi ni per a la ciutadania en general. Més encara, és probable que una reacció de confrontació li faci perdre suport social. Cap acció contra les decisions i recomanacions dels lletrats del Parlament...

**SI LES TESIS UNIONISTES** s'associen a l'estabilitat i proven de demostrar que l'independentisme està associat al conflicte i a la incertesa, i aquest no pot demostrar la tesi contrària amb fets, perdrà força. La constatació que perd suport social pot conduir-lo a la radicalització, la qual cosa crearia un cercle viciós en el qual aquesta pèrdua portaria a més radicalització i, per tant, a menys suport social... Hi ha una línia vermella que l'independentisme no pot passar: la violència i el desordre... L'unionisme ho sap i pot tenir la temptació de provocar-ho; la reacció ha de ser sempre reflexiva i moderada. L'experiència històrica de 1909, 1934, 1938 i de 2017 demostra via fets les nefastes conseqüències de les reaccions irreflexives.

## De set en set

Lluís Muntada

# L'Espai Anna Mir



**C**ada cop que, com avui mateix, em toca fer classe a l'Espai Anna Mir de la Universitat de Girona, penso abans de travessar el

llindar de l'aula: “ets a casa”. I també penso: “ja fa tretze anys, tretze!” [que la nostra amiga, filòloga, professora d'aquesta universitat i cap del departament de llengua d'aquest diari, va morir]. Com si les cordes de l'univers s'haguessin posat d'acord, la classe d'avui ha anat sobre la tria del lèxic. Mentre els alumnes buscaven en silenci una bateria de conceptes escaients per escriure sobre un fenomen molt concret, he pogut sentir la força profunda que emana de l'Espai Anna Mir. Poc abans de morir, l'Anna em va dur dos regals: una fantàstica i extensa col·lecció de patufets “per a les teves filles quan siguin més grans”; i un paper amb 27 paraules “curioses”, que ella havia anat recopilant. En aquell paper, escrit a mà, hi ha la paraula urdú *naz* (la seguretat que infon el fet de saber-te estimat incondicionalment per algú). Hi ha la paraula coreana *nunxi* (la subtilitat de captar l'estat d'ànim de les persones que t'envolten). La paraula *ubuntu*, de l'idioma bantú (“en tu, trobo la meua vàlua; i tu, la trobes en mi”). La paraula neerlandesa *Gezelligheid* (calidesa del temps compartit amb els amics). I també hi havia, en últim lloc, la paraula sueca *Resfeber* (el glatir inquiet del cor del viatger abans d'emprendre el camí). Guardo aquell paper de l'Anna. I l'il·lumino amb un epíleg-autoretrat de Borges: “Un hombre se propone la tarea de dibujar el mundo. A lo largo de los años puebla un espacio con imágenes de provincias, de reinos, de montañas, de bahías, de naves, de islas, de habitaciones, de astros, de caballos y de personas. Poco antes de morir, descubre que ese paciente laberinto de líneas traza la imagen de su cara.”

## Sísif

Jordi Soler





# Nacional

**Manifestació a favor de la unitat d'Espanya**



Unes 65.000 persones celebren el dia de la Hispanitat a Barcelona

**Desenes de consistoris obren les seves portes**

Els ajuntaments de Verges i Torroella de Montgrí van ser alguns dels que ahir van treballar

VOL VIURE EN  
**#CATALUNYALLIBERTAT**



# Credibilitat

# sot

**LÍMIT** El discurs reial de fa un any va deslegitimar la corona, que no pot prendre posició políticament **EFFECTES** El 3-0 pot passar factura a Felip VI **SUPORT** A Catalunya, la desafecció arriba a cotes històriques i el Parlament ha demanat l'abolició de la institució

**Laia Bruguera**  
BARCELONA

L'abdicació del rei Joan Carles es va presentar fa quatre anys com una aposta per la modernitat i la "regeneració democràtica". Era un intent *in extremis* de reflotar la institució monàrquica, en hores baixíssimes per culpa, entre molts altres escàndols, del cas Nóos i de l'inoportú safari del monarca a Botswana, viatge que va fer durant la pitjor escalada de la prima de risc espanyola. El dia de la seva proclamació, Felip VI va prometre nous aires i va defensar "la generositat, el respecte i l'entesa", però el dia 3 d'octubre del 2018 va agreujar la crisi de credibilitat i legitimitat de la institució monàrquica. A banda de les paraules i el to del discurs pronunciat després del referèndum d'autodeterminació de Catalunya, politòlegs, experts en dret i historiadors consultats li retreuen haver pres posició políticament i destaquen que això ha desprestigiado —encara més— la corona. Fins el punt que aquesta mateixa setmana el Parlament n'ha demanat l'abolició.

Des de llavors, no hi ha hagut treva. L'últim escàndol que envolta la casa reial el protagonitzen unes gravacions en què l'examant del rei emèrit, l'alemanya Corinna zu Sayn-Wittgenstein, destapa unes presumptes activitats il·lícites del monarca, que van des de cobrament de comissions fins a evasió fiscal, però la inflexió, el punt de partida del nou declivi, va ser la compareixença te-

levisada de Felip VI d'ara fa un any.

"L'article 56 de la Constitució diu que el rei és el cap de l'Estat i arbitra i modera el funcionament regular de les institucions. El 3 d'octubre en cap cas va donar estabilitat a la institució de la corona, sinó que la va posar fora de les atribucions de la Constitució", reflexiona Josep Pagès, professor associat de dret constitucional de la UAB. Per Pagès, és clar que, "en entrar a l'arena política i situar-se en un costat determinat, el paper institucional de la corona s'ha degra-

## En molts fòrums d'analistes s'han comparat el 23-F i el 3 d'octubre

dat". D'aquesta manera, perd legitimitat —"si és que mai n'ha tingut"— i, "davant d'una situació de vulneració de drets fonamentals, es posa al costat de la repressió com han fet tots els seus avantpassats: Alfons XIII amb Primo de Rivera i el seu pare amb Franco", assevera el professor de dret.

Per Jesús Palomar, politòleg professor de la Facultat de Dret de la UB, el discurs reial de l'any passat va marcar per al nou monarca un abans i un després, perquè "fins llavors Felip VI havia aconseguit passar desapercbut", però des del 3 d'octubre ja no va ser possible i "li van començar a sortir molts més fronts". "Ell havia decidit anar fent —argumenta—; no brillava, tenia un estil molt proto-





L'APUNT

## Els tentacles de les clavegueres

Laia Bruguera

Reprovació al Parlament, plantades institucionals, cassolades al carrer i pancartes sense pèls a la llengua. És evident que pensen molts catalans –i també espanyols– de la monarquia, però perquè no quedi cap dubte caldria exigir al govern de Pedro Sánchez que torni a incloure en l'estudi demoscòpic més complet que es fa a l'Estat quina és la valoració que es fa

de la monarquia. La pregunta va desaparèixer del baròmetre del CIS fa quatre anys, quan es va constatar que malgrat l'abdicació de Joan Carles, la credibilitat de la corona estava per terra. Retirar temes incòmodes per intentar tapar el malestar no només engrandeix el rebuig, sinó que fa que el tuf de les clavegueres de l'Estat encara arribi més lluny.



# La mínims



Senyal de "prohibit" amb la imatge del rei que va aparèixer en una rotonda de Banyoles al juny; Felip VI i la reina Letícia, durant una entrega de premis a Vilablareix, al juny, i pancartes dels CDR gironins contra la monarquia ■ JOAN SABATER I MANEL LLADÓ

## Les xarxes socials, un altaveu que no es pot controlar

Que el raper mallorquí Miquel Arenas Beltran, conegut com a Valtòny, fos condemnat per haver cantat *Els Borbons són uns lladres* no ajuda gens a millorar la imatge de la corona. El Tribunal Suprem va confirmar al febrer la pena de tres anys i sis mesos de presó que l'Audiència Nacional li va imposar per delictes d'enaltiment del terrorisme, calúrnies i injúries greus a la corona. Aquell mateix mes, el raper lleidatà Pablo Hasél defensava davant l'Audiència Nacional que els seus tuits i

cançons sobre la monarquia es basen en "fets objectius" que considera "injustos", com ara que el rei emèrit anava de cacera a l'Àfrica i tenia amants. En el seu judici per injúries a la corona i enaltiment del terrorisme, Hasél va denunciar que la llibertat d'expressió no és igual per a tothom. Aquests dos casos certifiquen que criticar la institució monàrquica encara pot sortir molt car, però la veda està oberta de fa temps i amb l'aparició de les xarxes socials ja és imparabile.

Com reflexiona l'historiador Joan Esculies, durant la Transició "la corona reunia els directores dels diaris més importants i els venia la seva història, però les coses van anar canviant, a causa sobretot de les xarxes socials i també pel fet d'emparellar-se amb gent del carrer, que no tenen aquella pàtina de la reialesa". Per a la posteritat quedarà, per exemple, la tensa escena protagonitzada a l'abril per la reina Letícia, que va boicotejar una foto de la reina Sofia amb les seves netes.

## Les frases

“En entrar a l'arena política, el paper institucional de la corona s'ha degradat”

Josep Pagès  
PROFESSOR DRET CONSTITUCIONAL

“Haver pres posició no sols està dificultant el seu regnat, sinó que compromet el futur de la monarquia”

Joan Esculies  
HISTORIADOR

col·lari i un caràcter molt diferent del seu pare, però bé i per mal”, però “va caure en el parany” que li va posar el govern de Mariano Rajoy i es va situar, innecessàriament, a l'ull de l'huracà.

Com reflexiona aquest politòleg, “la corona espanyola fa el que li diuen i no el que vol fer, però una opció era abstenir-se de fer el discurs; hauria estat la posició més encertada”. “El rei va ser el titella d'un govern –s'explica–, el de Rajoy, que va utilitzar tots els poders de l'Estat per justificar la seva actuació respecte al referèndum i la causa catalana: la justícia, la fiscalia i les forces de seguretat.” “Va entendre que la corona era una peça més d'aquest taulell d'escacs. El problema per a la casa reial és que es va deixar utilitzar, i això l'ha desgastat encara més.”

Hi ha diverses versions sobre qui va decidir que es fes el discurs, però el que és clar, com remarca Joan Esculies, historiador de la UOC, és que “si poses la figura de la monarquia al mig de la disputa política, ben segur que la desgas-

tes”. “El rei no té una funció de mediador tret que el govern la hi encomani; està per sobre de la disputa política.” Una altra cosa, matisa, és que “engegui converses i mogui contactes de manera subterrània per buscar solucions. Hi ha altres vies a explorar i no caldria que fossin públiques”. Esculies assenyala que “a Catalunya el discurs no va agradar ni als independentistes ni als que no ho són, però són democràtics i esperaven diàleg i, tot i que a Madrid hi ha la visió general que havia dit el que calia, també hi ha polítics espanyols en les altes esferes que en privat et deien que Felip VI podria acabar perdent el tron per culpa de les seves paraules”.

## Èxit 'versus' fracàs

La comparació entre el discurs reial del 23-F i el del 3-O és obligada. En molts fòrums d'experts en dret, en política i en història, s'ha debatut sobre les semblances i diferències entre els dos moments històrics i la conclusió és clara: el 23-F és una història d'èxit, perquè Joan Carles surt a la palestra i el problema es

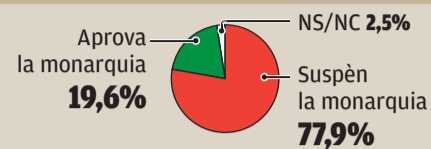
resol, hagi estat o no un muntatge. Això li permet viure de rèdit durant molts anys. Felip VI, en canvi, se la juga i perd. El discurs partidista, el nerviosisme, el vestit de militar... “Se n'ha parlat en molts fòrums d'analistes i hi ha la sensació que el 23-F Joan Carles s'havia avançat 20 anys al seu temps i el 3-O Felip VI va tirar 50 anys enrere. Només faltava que la imatge fos en blanc i negre”, resumeix el politòleg i professor Jesús Palomar.

El cas Noós i la sensació que només se n'ha vist la punta de l'iceberg i que la casa reial hi podria estar molt més implicada, així com els excessos de Joan Carles, ja fa anys que passen factura a la corona. El clic mental que molta gent va fer arran del 3-O afegeix llenya al foc. “El discurs és determinant, no l'hauria hagut de fer mai i té un preu: la defecceió total a Catalunya i el qüestionament a la resta de l'Estat, ja que mai fins llavors hi havia hagut tants articles crítics”, conclou Pagès. Per Esculies, haver pres posició en una qüestió política “no només està dificultant el seu regnat, sinó que compromet el futur de la monarquia”, però deixa clar que “una cosa és criticar el rei i l'altra, estar a favor de treure'l de la Constitució, ja que la gent és conservadora i els grans canvis fan por”. “La factura que li passarà el 3-O? Caldrà veure'n el resultat global en els pròxims anys”, sentència. ■

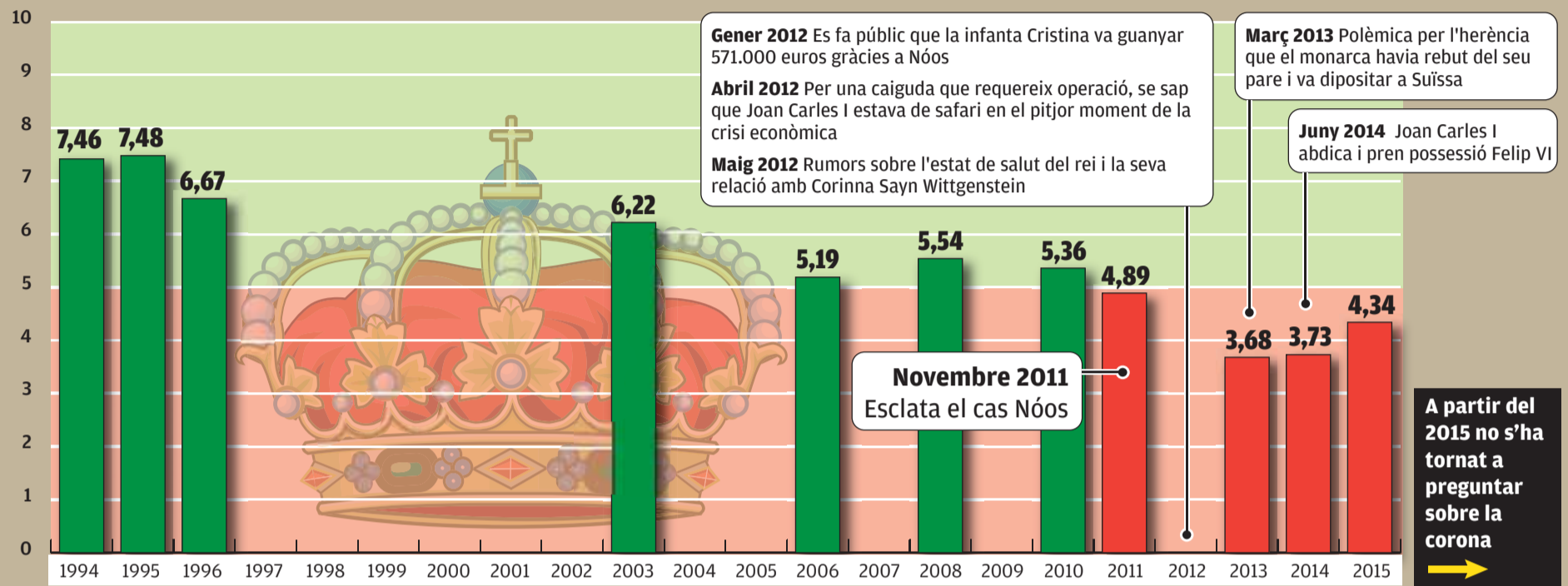


VOL VIURE EN  
#CATALUNYALLIBERTAT

## Els últims sondejos sobre la corona

Valoració de la monarquia segons el CIS  
(els anys que s'ha preguntat sobre el rei) (Nota del 0 al 10)Grau de confiança  
a Catalunya segons  
el CEO  
(juny 2017)Nota mitjana  
(del 0 al 10)

2016	2017
<b>2,36</b>	<b>1,82</b>



# Quatre anys de silenci

**DATA** • El CIS no pregunta per la monarquia des de l'abril del 2015 **CRISI** • El cas Nóos i l'inoportú safari de Joan Carles I van fer que la imatge de la monarquia toqués fons, amb una nota de 3,7 sobre 10 **PROBLEMA** • El monarca va abdicar, però en el seu primer sondeig Felip VI també va suspendre **DECISIÓ** • Des de llavors, el tema no es toca per no evidenciar la desafecció

L.B.  
BARCELONA

**D**esprés del missatge sobre Catalunya, Felip VI ha disparat la seva popularitat a nivells que la monarquia no veia des de fa més de vint anys, ja que els espanyols li donen una nota de 7,2 punts sobre 10. Aquest és el resultat d'una de les poques enquestes sobre la corona fetes en els últims anys. Es tracta, però, d'una investigació liderada per l'empresa SocioMétrica per encàrrec del diari digital *El Español*. També l'ABC, a l'agost, va creure necessari sondejar l'opinió pública i, segons els treballs del grup GAD3, el suport de la ciutadania és actualment insòlit: el rei ha aconseguit en els seus primers quatre anys de regnat la millor valoració des de la restauració de la institució monàrquica: un 75,8% de popularitat. Sense entrar en la neutralitat d'aquests sondejos —les sorprenents dades parlen per si soles—, és bastant simptomàtic que la pregunta sobre què opina la societat espanyola de la institució monàrquica hagi desaparegut de l'enquesta oficial, el baròmetre del Centre d'Investigacions Sociològiques, el CIS.

El CIS elabora l'estudi demoscòpic més complet que es fa a l'Estat, però des de fa 42 mesos, quan cap maquillatge va poder tapar que la imatge i la credibilitat de la monarquia havien tocat fons, no es pregunta per la corona. Si no es volen obtenir respostes, evidentment, el millor és no preguntar. "Creu que la situació econòmica del país és ara millor que fa un any?" o "Com qualificaria la gestió que està fent el govern actual?" són només algunes de les qüestions que es formulen per

**L'últim sondeig del Centre d'Estudis d'Opinió** dona una nota a Felip VI d'1,8 sobre 10

captar com evoluciona l'opinió pública i determinar tendències de futur. El baròmetre també investiga el grau de confiança que els ciutadans tenen en les principals institucions de l'Estat i, fins al 2015, com a mínim cada any la monarquia també anava a examen. Però l'abril del 2013, encara amb Joan Carles al tron, la nota va ser desastrosa: un 3,68 sobre 10. Dotze mesos després, poc havia variat: 3,73. Poques

setmanes després de fer-se pública la dada, el rei abdicava. Els números evidenciaven la crisi de credibilitat i legitimitat de la corona, que havia agafat velocitat de creuer per culpa del cas Nóos, a partir de novembre del 2011. El dia 8 d'aquell mes es va saber que el gendre del rei i marit de la infanta Cristina, Iñaki Urdangarin, estava sent investigat per quatre delictes, entre els quals, malversació de fons públics i tràfic d'influències.

**L'Estat, a punt de ser rescatat**

Les notícies que es van anar succeint no només van agreujar l'escàndol, sinó que feien sospitar que la casa reial estava al cas de les seves activitats il·lícites. Entremig, el silenci que havia envoltat els excessos del rei Joan Carles es va fer miques per culpa d'una cacera d'elefants. En el ja mític safari de Botswana, l'abril del 2012, el rei es va trencar el maluc i va haver de ser operat, de manera que els mitjans de comunicació van acabar esbrinant que s'havia fet mal mentre es divertia matant animals, lluny d'un país que vivia un dels pitjors moments de la crisi econòmica, amb la prima de risc als núvols i els rumors d'un imminent rescat. Gràcies a

8

**de novembre del 2011** és el dia que va esclatar el cas Nóos, quan es va saber que Urdangarin estava sent investigat per quatre delictes, entre els quals, malversació de fons públics.

42

**mesos** fa que les enquestes del CIS no pregunten als ciutadans quina és la seva opinió sobre la institució monàrquica.

aquest viatge també vam conèixer l'amiga Corinna, que ha reaparegut ara en uns àudios que asseguren que el rei emèrit va cobrar comissions, però que en el seu dia ja va estar envoltada de polèmica perquè, entre moltes altres perles, es va saber l'abril del 2013 que la casa reial —i, per tant, les arques públiques— es va gastar 500.000 euros en el seu piset a Espanya.

Joan Carles I va haver d'abdicar. Ho va fer el juny del 2014. El primer CIS que pregunta sobre la monarquia amb Felip VI al capdavant ho va fer pocs mesos després i les dades li donen una mica de treva, un 4,34 sobre 10. Continua sent una nota pessima que fa que altes instàncies no identificades decideixin suprimir la pregunta. El dubte és ara què faran els socialistes amb el baròmetre, però, mentre no hi hagi nova ordre, els ciutadans continuaran sense tenir les dades oficials que haurien de mesurar l'impacte del discurs reial sobre Catalunya, l'entrada d'Urdangarin a la presó o les filtracions de Corinna. L'equivalent català al CIS, el CEO, va preguntar per la confiança que genera la monarquia el juny de l'any passat i el resultat va ser eloqüent: 1,8 sobre 10. ■



VOL VIURE EN  
#CATALUNYALLIBERTAT

El discurs del 3-O va marcar un punt d'inflexió en la relació del rei amb Catalunya, i afers familiars com el lleig de Leticia a la reina emèrita no han ajudat a millorar la seva imatge ■ EFE / S.P. / A.P.

# Divorciat de Catalunya

**HOSTILITAT** • Les visites reials dels darrers mesos han estat marcades per protestes irades al carrer, cassolades i plantades de càrrecs institucionals **DESGAVELL** • L'entrada a la presó del cunyat i els àudios de Corinna no han ajudat a millorar la imatge del monarca **PAS** • El Parlament acaba de reprovar Felip VI i insta a abolir una "institució caduca i antidemocràtica"

Marta Membrives  
BARCELONA

La figura del rei mai ha aixecat grans simpaties en terres catalanes, si bé és cert que en els darrers temps s'ha passat de la fredor a les protestes més desinhibides. Manifestacions, xiulades, cassolades i crema de fotos de Felip VI han sovintejat durant els últims mesos en les visites del rei a terres catalanes. El discurs del 3 d'octubre de l'any passat va ser determinant per obrir un esvoranc entre bona part dels catalans i la corona.

L'escenografia en aquell discurs, amb un rei de posat sorrut amb el retrat de Carles III, el monarca que va imposar l'escolarització única en castellà a Catalunya, armat amb un bastó, no va ajudar a suavitzar unes paraules que ja d'entrada van ser poc comprensives amb el procés català i, sobretot, amb els ferits de l'1-O. La neutralitat institucional i el paper d'àrbitre del monarca que li atorga la Constitució desapareixien en una intervenció que venia precedida d'alguns moments de tensió acumulats entre la casa reial i el go-

vern de la Generalitat. Els desaires més evidents van arribar després de les eleccions del 27 de desembre del 2015. En aquell moment, el rei declina rebre la nova presidenta del Parlament, Carme Forcadell, que li acaba comunicant per escrit la proclamació de Carles Puigdemont com a 130è president de la Generalitat. L'endemà, en la publicació al BOE del decret de cessament de l'anterior president, Artur Mas, el

**La cassolada en la primera visita** del rei després del discurs del 3-O va ser eixordadora

monarca no li agraeix els serveis prestats, una fórmula habitual fins aleshores. Tot i les tibantors, les visites del rei a Catalunya abans de l'1-O van tenir representants del més alt nivell de la Generalitat.

La presència de Felip VI en la manifestació per les víctimes de l'atemptat del 17 d'agost de l'any passat va ser qüestionada per una part dels assistents. Els tractes en-

tre la casa reial i les monarquies saudites i el paper d'intermediari del rei en la venda d'armes van suscitar indignació entre alguns dels manifestants, que així ho van fer saber al rei. Tot i això, Felip VI i la seva dona no van desaproveitar l'ocasió per visitar l'hospital del Mar i fer-se fotos amb els ferits.

Després del discurs del 3-O, va arribar el veritable punt d'inflexió en una relació que mai havia estat d'amor incondicional. La indignació es va desfermar en la següent visita del monarca a Catalunya. Va ser al febrer, amb motiu de la inauguració del Congrés Mundial de Mòbils. El vespre anterior, el rei va presidir el sopar de gala enmig del so eixordador d'una cassolada que es va deixar sentir en molts racons del territori, i molt especialment a l'entorn del Palau de la Música, escenari de l'àpat. A l'abril, va tenir lloc una nova visita del rei, aquest cop amb motiu de l'entrega de despatxos judicials. Mentre a l'interior de l'Auditori de Barcelona Felip VI lloava els valors constitucionals de la justícia espanyola, centenars de manifestants protestaven al carrer amb es-

**Persona 'non grata'**  
El lliurament dels premis Princesa de Girona, el 28 de juny, es va haver de fer per primer cop fora de la ciutat per la negativa de l'Ajuntament de Girona a cedir l'Auditori després d'haver declarat el monarca persona 'non grata'.

telades i llaços grocs. Al juny, coincidint amb la inauguració dels Jocs Mediterranis, el president Quim Torra va decidir fer creu i ratlla i va anunciar que no es convidaria el rei a cap acte oficial que organitzés la Generalitat.

**El Parlament en demana l'abolició**  
Per si no n'hi havia prou, dijous es va fer encara més evident la tensió existent entre Catalunya i la reialesa. Amb els vots de JxCat, ERC i els comuns, el Parlament li va fer saber que no oblidava el discurs del 3-O i va reprovar Felip VI, a més de demanar l'"abolició d'una institució caduca i antidemocràtica". La Moncloa ho va qualificar d'"inadmissible" i va amenaçar amb accions legals. Acabi com acabi, és una mostra més de la desafecció i un nou front per a Felip VI, que s'afegeix a les sortides de to de Leticia, l'entrada del cunyat a la presó i els àudios de l'examant del pare en què explicava que Joan Carles rebia sucoses comissions econòmiques. Tot plegat forma part del relat del que ha estat un *annus horribilis* per a Felip VI, tant en l'àmbit domèstic com en l'institucional. ■



VOL VIURE EN  
#CATALUNYALLIBERTAT

# Sánchez no veu més difícil el sí d'ERC que el del PDeCAT

■ Explora que el TC anul·li la moció contra Felip VI al Parlament i buscarà el vot independentista als comptes al novembre ■ És escridassat el 12-O ■ Puigdemont l'avisava que perdria la majoria aviat

**David Portabella**  
MADRID

El president espanyol, Pedro Sánchez, no només no accepta que ERC i el PDeCAT li exigeixin un gest —a través de la fiscalia per retirar l'acusació de rebel·lió que implica violència— amb els presos i exiliats, sinó que ara explora quina eina té a la mà per desactivar la moció del Parlament a favor de l'abolició de la monarquia que encarna Felip VI. Malgrat l'actual context de tibat, però, Sánchez confia a obtenir el vot a favor d'ERC i el PDeCAT als comptes i deixarà passar un temps fins a l'entrada del projecte al Congrés en l'última setmana del mes de novembre per sembrar "paciència" i implicar-se aleshores en l'obtenció del sí independentista. "No és més difícil ERC que el PDeCAT", confessava Sánchez en la recepció del Dia de la Hispanitat al final de la desfilada militar que va suposar el retorn de Felip VI a l'activitat pública en un octubre commemoratiu a Catalunya i en què ell ha fet "feina de despatx".

En la seva estrena en una parada militar del 12-O com a president i després de ser xiulat i rebut amb crits d'"okupa" pel públic, Sánchez va celebrar que la situació a Catalunya és "més tranquil·la que fa un any". Segons ell, la crisi catalana és un "de-



El rei Felip VI saluda Sánchez a l'inici de la parada militar del 12-O en què el president va ser escridassat pel públic ■ ZUPI / EFE

bat circular" on hi ha "dos blocs" en una dinàmica que ell vol superar perquè sosté que els independentistes poden voler un referèndum però no tenen el suport de la majoria de la població. Per Sánchez, a Catalunya hi haurà tres fases i ara ell està en la primera, la de la distensió i la normalització, i més tard vindran la solució política i la votació de la solució.

Si bé el president espa-

nyol va admetre que la moció del Parlament d'En Comú Podem aprovada amb els vots de JxCat i ERC "no ha comès cap irregularitat ni cap il·legalitat" perquè és "declarativa i sense força jurídica", la vicepresidenta, Carmen Calvo, es va mostrar més combativa a l'hora de voler anul·lar la reprovació del rei. En una conversa amb periodistes a només uns metres de Sánchez, Calvo va con-

firmar que La Moncloa estudia un recurs al Tribunal Constitucional perquè "això no es pot deixar passar" des del punt de vista jurídic i, a més, políticament és un afer greu.

## Monarca "inviolable"

L'endemà de visitar Barcelona i conversar amb el vicepresident, Pere Aragonès, i la consellera de Presidència, Elsa Artadi, Calvo es va preguntar què

fa un parlament autonòmic qüestionant l'estructura de l'estat i un monarca que és "inviolable".

La reprovació de Felip VI i el clam parlamentari a favor d'abolir la monarquia va servir al líder de Ciutadans, Albert Rivera, per denunciar com a "inconseqüent" que Sánchez busqui aprovar els comptes del 2019 amb els que reneguen del rei, Podem, ERC i PDeCAT. Qui insta

Sánchez a actuar contra el Parlament amb "les mesures legals que calguin" és l'andalusina Susana Díaz, que va anar a la parada militar a Madrid i va carregar contra els independentistes perquè "estan permanentment en l'enfrontament i la crispació, ara atacant el cap de l'Estat".

## "Sánchez, un Rajoy 2.0"

Fins a La Moncloa, que ara per ara interpreta que el vot d'ERC pot ser més senzill de negociar que el del PDeCAT, ahir va arribar un ultimàtum des de Tórshavn (Illes Fèroe) del president Carles Puigdemont, que alerta Sánchez que les "pròximes setmanes" pot perdre la majoria al Congrés si no presenta un projecte per a Catalunya. "El temps s'ha acabat", va sentenciar Puigdemont en una conferència. Segons el 130è president de la Generalitat, Sánchez ha tingut prou temps de marge per donar una "resposta" a la crisi i ha demostrat que és "incapaç" de fer-ho. "Quan vam decidir donar-li suport esperàvem una nova recepta, no esperàvem veure una mena de Rajoy 2.0", va lamentar. Amb el vot en contra segur del PP i Cs (170 escons si s'hi sumen UPN, Foro i CC), Sánchez necessita 171 vots, que només són possibles amb el PNB, ERC i almenys l'abstenció dels vuit del PDeCAT. Qui ahir va trencar el silenci és Mariano Rajoy, que no ha paït la moció de censura. "A mi no em va fer cessar el poble espanyol, em van fer cessar uns partits d'extrema esquerra i independentistes i el PSOE va fer un trist paper. I així ens va...", va dir Rajoy. El seu successor, Pablo Casado, va agrair als espanyols en un vídeo que pengin la rojigualda als balcons. ■

## Les frases

“La situació és més tranquil·la que fa un any. La crisi catalana és un debat circular de blocs que cal superar”

**Pedro Sánchez**  
PRESIDENT ESPANYOL



“En les pròximes setmanes Sánchez pot perdre la majoria al Congrés. El temps s'ha acabat”

**Carles Puigdemont**  
130È PRESIDENT DE LA GENERALITAT



“Agraeixo la mostra d'adhesió a tothom que penja la bandera al balcó. No trencaran la convivència”

**Pablo Casado**  
PRESIDENT DEL PP



“Patriotisme és garantir drets per a totes i tots i no tractar d'ocultar en banderes la falta d'empatia”

**Pablo Iglesias**  
SECRETARI GENERAL DE PODEM



“És inconseqüent que Sánchez pacti els pressupostos amb els que reproveu el rei al Parlament”

**Albert Rivera**  
PRESIDENT DE CIUTADANS



“A mi no em va fer cessar el poble, ho van fer partits d'extrema esquerra i independentistes”

**Mariano Rajoy**  
EXPRESIDENT ESPANYOL









VOL VIURE EN  
#CATALUNYALLIBERTAT

# Desenes d'ajuntaments fan feina com a reivindicació

Alcaldes i regidors dels partits sobiranistes mostraven així el seu desacord amb la situació política i amb la commemoració de la Hispanitat ■ Alguns funcionaris havien canviat el festiu per un altre dia

**M. Moreno**  
BARCELONA

Desenes d'ajuntaments catalans van decidir ahir, com en anys anteriors, obviar el festiu de la Hispanitat obrint portes i atenent els seus conciutadans. A l'executiu català, el president Quim Torra va anunciar a Twitter que ell no feia festa, com tampoc en van fer la resta de membres del govern, en una jornada en què també alguns comerços, que havien tancat l'1 d'octubre, van decidir aixecar la persiana.

Des de l'Ajuntament de Verges, el seu alcalde, Ignasi Sabater (CUP), descriu els motius pels quals

ahir van decidir mantenir el consistori obert: "Ho hem fet per dignitat i per coherència", va subratllar Sabater, que va considerar conseqüent la mesura "tenint en compte l'estat d'excepció que vivim, amb presos polítics i exiliats" i també perquè, diu, "nosaltres no celebrem genocidis ni el *día de la raza*".

Com en altres municipis, a Verges fa tres anys que l'equip de govern i l'oposició van pactar que els treballadors podien canviar la festa del dia 12 d'octubre per qualsevol altra, i arran d'aquesta possibilitat, ahir al municipi baixempordanès van treballar administratius, res-

ponsables de turisme i neteja. Va ser un dia "molt profitós", en paraules de l'alcalde, perquè van fer via en el sistema porta a porta de recollida de residus.

Molts altres ajuntaments, com ara els també empordanesos Torroella de Montgrí, Castelló d'Empúries, Viladamat, i Celrà, al Gironès, van fer feina com a mínim mitja jornada. Al Maresme, concretament a Argentona, alguns treballadors van anar a la feina, entre ells l'alcalde. No gaire lluny, a Arenys de Mar, l'Ajuntament va obrir al matí i hi va haver regidors treballant-hi.

Pel que fa les comarques més septentrionals, al con-



L'alcalde de Verges, Ignasi Sabater, atenent dues veïnes que van acudir a l'ajuntament ■ ACN

sistori de Sort, per exemple, els treballadors van fer festa però els responsables polítics van complir la jornada laboral. A Tremp, els membres d'ERC es van saltar la festa i a la Seu d'Urgell, els d'aquesta formació van fer feines de neteja d'un torrent, mentre que a Llívia es va organitzar un Sopar Groc per als presos.

Amb el canvi d'alcalde després d'una moció de censura, Badalona, que l'any passat era una de les grans ciutats que encapçalava la iniciativa, va atendre els ciutadans però des de la seu de Guanyem Badalona, l'agrupació que lidera l'anterior alcaldessa, Dolors Sabater. A Girona van mantenir l'agenda l'alcalde Marta Madrenas i el seu equip, com també ho van fer alcalde i regidors a Sant Vicenç dels Horts.

Un bon nombre de responsables municipals dels partits sobiranistes, PDECAT, ERC i CUP van fer activitat municipal, efectiva o testimonial, mentre que, per evitar problemes legals no es va reclamar la feina dels funcionaris. ■

13 | 14  
D'OCTUBRE

# Fira del Vent

## El Pla de Santa Maria 2018

Original de Judit Priyó, guanyadora del I Concurs de cartells de la Fira del Vent

- XI Fira dels Esports de l'Aire
- XXVIII Fira Multisectorial
- XXV Passarel·la de Moda
- XXX Mostra Ramadera
- V Trobada de Camions Tunejats
- IX Trobada de Modelistes Navals
- IX Concentració de Cotxes Clàssics Històrics
- IV Concurs de Pesca a la Bassa
- XIX Trobada Gegantera i de Capgrossos
- II Fira de Vehicles d'Ocasíó
- Atraccions de Fira

Fira del Vent  
Ajuntament del Pla de Santa Maria  
Diputació Tarragona



VOL VIURE EN  
**#CATALUNYALLIBERTAT**

**MALEÏDA HEMEROTECA AVUI FA UN ANY** 13 d'octubre del 2017

MIQUEL RIERA

“Sense solució, aviat haurem de revisar a la baixa el creixement i podria haver-hi una recessió a Catalunya”

“S'està perjudicant la marca Catalunya i la marca Barcelona”



**SORAYA SÁENZ DE SANTAMARÍA**  
VICEPRESIDENTA DEL GOVERN ESPANYOL

“La pregunta és molt senzilla: Puigdemont ha de dir si va declarar o no la independència, i això es respon amb un sí o amb un no”

“Ja és difícil gestionar la UE amb 27 membres perquè d'aquí a 15 anys n'hi hagi 100”

“Fa temps que reclamo a Rajoy que prengui iniciatives per evitar que la situació es descontrolï a Catalunya”

**JEAN-CLAUDE JUNKER**  
PRESIDENT DE LA COMISSIÓ EUROPEA

“Si només ho vol una part, la CE no pot fer-hi res”



“Els metges van certificar el que van veure. No es pot posar en dubte la independència i la professional del personal mèdic”

**JOSEP CAPDEVILA** PRESIDENT DEL COL·LEGI DE METGES DE CATALUNYA

“Desmentim que s'hagi manipulat el nombre de ferits”

**DEPARTAMENT DE SALUT**

“No podem tolerar que, per articular un discurs polític que justifiqui la intervenció de Catalunya, s'acusi i es posi en qüestió la tasca de desenes de milers de professionals”

**JUNTA CENTRAL DE DIRECTORS DE CENTRES PÚBLICS DE CATALUNYA**



“El govern no pot vigilar ni controlar les actuacions judicials”

**CARLOS LESMES** PRESIDENT DEL TRIBUNAL SUPREM



Sant Hilari Sacalm



13 i 14  
d'octubre

Gastronomia,  
artesanía,  
oci i cultura

[www.firaguilleries.cat](http://www.firaguilleries.cat)